

РЕШЕНИЕ

№ 4242

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **12574** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по молба на Н. Д. Р. от [населено място], 1000, [улица], ет.1, ап.6 срещу Фонда за гарантиране на влоговете в банките/ФГВБ/, за обезщетение за имуществени вреди в размер на 1203,87 лв.- пропуснати ползи, изразяващи се в законна лихва за периода от 06.11.2014 г. до 02.12.2014 г. /или 378,84 лв./ върху изплатената му от Фонда сума в размер на 160 042,52 лв. на 02.12.2014 г. по договора му с К.. С Молба от 07.12.2017 г. твърди, че вредите, изразяващи се в пропуснати ползи в претендирания размер, са причинени с бездействие, а именно с мълчалив отказ и неизплащане на претендираните от него суми с поканата-искане от 17.10.2017 г., както и преди това бездействието на длъжностните лица от ФГВБ да му заплатят същите, считано от 02.12.2014 г. С писмена молба от 26.05.2021г. е поискано уточнение на исковата претенция и такава е допусната от съда в съдебно заседание на 01.06.2021г. като исковата претенция се счита предявена в размер на 1293,87 лв. за периода от 06.11.2014г. до 02.12.2014г.
С определение №126 от 08.01.2018г., постановено по адм.д.№13831/2017г. на АССГ към настоящото производство е присъединена за общо разглеждане жалбата от Р. подадена срещу постановления впоследствие изричен отказ с изх. №90-0068/13.11.2017г. издаден от Р. М.- Председател на Управителния съвет на ФГВБ.

Съдът е приел, че са налице изискванията на чл.213 ГПК приложим на основание чл.144 АПК, тъй като се касае за дела, по които страните са едни и същи, а също така имат и връзка по между си. Прекратил е производството по образуваното обжалване срещу изричния отказ и е присъединил жалбата за разглеждане в настоящото съдебно производство. Изложени са доводи за незаконосъобразност и на изричния отказ, тъй като е претърпял имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи вследствие на бездействието на длъжностни лица от фонда да му изплатят дължимите суми в пълния размер. Това обосновава правния му интерес да оспорва постановения отказ. Позовава се и на Директива 94/19/ЕО – чл.1,пар.3,б.ж,чл.10,пар1 и съображение /8/ от Директива 2009/14/ЕО и счита,че за него е налице правен интерес да иска отмяната на изричния и мълчаливия отказ и уважаване на исковата претенция. В писмени бележки от 01.06.2021 г. заявява, че поддържа както жалбата срещу мълчаливия и срещу изричния отказ на ответника да се произнесе по неговата покана, така и исковата претенция в размер на 1293.05лв., представляваща законната лихва за периода от 06.11.2014 г. до 04.12.2014 г. като обезщетение – пропуснатата полза, и алтернативно сумата 1292.97лв. равна на лихвата, която би получил, поради невъзможността да внесе сумата в друга банка. Претендира разноски и за двете производства по делото.

Ответникът – Фонд за гарантиране на влоговете в банките чрез процесуалния си представител юриск. Т. оспорва жалбата, както и предявения иск, като неоснователни и недоказани. Доводите и възраженията изложени в писмения отговор от 19.01.2018г./л.27/ могат да бъдат обобщени както следва: недопустимост на производството по жалбата, тъй като не е налице административен акт, който да подлежи на съдебен контрол; неподсъдност на предявения иск по реда на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ,тъй като не е налице административна дейност, от която да са произтекли твърдените вреди, още повече че връзката е облигационна и дори да има вреди, то те следва да се търсят по реда на ГПК. Счита също, че не е налице забава в изплащането на влога на Р.. Отнемането на лиценза на [фирма] е станало на 6.11.2014 г., а сумата е платена на 4.12.2014 г. на жалбоподателя, а не както той твърди , че плащането е станало на 2.12.2014 г. Претендира разноски.

Участвалия по делото прокурор от Софийска градска прокуратура /СГП/ дава заключение за недоказаност и неоснователност на исковата претенция и пледира за отхвърлянето им.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложения Договор за срочен депозит“4 х 4“ №19798 от 7.05.2012г. се установява, че Н. Р. е вложител в [фирма] със срочен депозит до 07.09. 2014 г. с възможност за продължаването му. Действието на този договор е прекратен на 20.06. 2014 г., когато [фирма] е поставена под особен надзор, а на 06.11.2014 г. е отнет лиценза на банката. Видно от писмо №870/13.05. 2020 г. Н. Р. като титуляр на срочен депозит в [фирма] е уведомен на 06.11. 2014 г., че ще му бъде изплатена сумата от 160 042.78 лв., която представлява цялата наличност по влога му след олихвяването и до 6.11.2014 г. В същото писмо е посочено в последния абзац, че за периода от 20.06.2014г. до 6.11.2014 г. не са осчетоводени лихви.

С договор за депозит „Привилегия“ №310-117208 от 01.12.2014г. от [фирма] Р. открива сметка в банката за срок от една година – 1.12.2015г. със сума от 1 лв. С преводно нареждане на 4.12. 2014 г. Р. превежда по тази сметка сумата от 95

000лева. На същата дата 4.12.2014 г. Р. превежда сумата 65 033,78лв. по договор за откриване на спестовен влог в банка [фирма]. Не се спори по делото, че тези суми представляват изплатените му суми на 4.12.2014 г. по договора с [фирма] от ФГВБ. С покана – искане вх. № 90-0123от 17.10. 2017 г. Н. Р. е поискал от ФГВБ да му бъдат начислени и изплатени лихви за периода от 06.11.2014 г. – до 02.12.2014 г. по договора с [фирма] и сумата 378.84 лв. при среден процент на лихвите в другите банки. С последно уточнение по молба от 26.05.2021г./л.120/ е посочено като размер на иска сумата 1293.05 лв. неначислени лихви по договора с [фирма] за периода от 06.11.2014 г. – 04.12.2014г., а алтернативно претендира сума от 1203.87 лв. за същия период, като обезщетение за пропуснати ползи. С жалба вх. № 90-0133/10.11.2017 г. Р. е обжалвал мълчалив отказ постановен от ФГВБ по повод на подаденото искане. Образувано е адм.д. №12574/2017г. по описа на АССГ. С жалба вх. №90-0146/08.12.2017г. Р. е обжалвал изричен отказ постановен от ФГВБ под № 90 -0068/13.11.2017 г., по която жалба е образувано адм.д. №13831/2017г. по описа на АССГ. С определение №126 от 08.01. 2018 г. производството по делото е прекратено и присъединено по настоящото производство по адм.д. 12574/2017 г. по описа на АССГ.

С определение от 30.03.2021 г. съдът е обявил доклада по делото, като е посочил правното основание на предявения иск – чл.2в,ал.1,във връзка с чл.1 ал.1 от ЗОДОВ, разпределил е доказателствената тежест и е дал указания на страните по делото. Правното основание на иска съда е определил с оглед направеното допълнително уточнение с писмена молба, в която освен незаконосъобразни действия на длъжностни лица при ответника сочи и нарушение на Д./19/ ЕО и Директива 2009/14 ЕО.

Предвид горната фактическа установеност съдът направи следните правни изводи:

Производството по делото е образувано по жалба на Р. срещу мълчалив, а в последствие и срещу изричен отказ на ответника по делото за издаване на индивидуален административен акт за изплащане на поисканата с писмена покана дължима лихва и се развива по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Второто производство е исково за присъждане на обезщетение по реда на чл. 2в,ал.1, т.1 от ЗОДОВ за претърпени вреди – пропуснати ползи вследствие на незаконосъобразни действия на длъжностни лица при ответника и неприлагане на правото на ЕС - цитираните по-горе в мотивите директиви.

Страни и по двете съдебни производства са ищеца, Фонда като ЮЛ и председателя на управителния съвет, като административен орган постановил мълчаливия и изричния отказ. Съединяването на делата в едно производство по реда на чл.213 ГПК е възможно само, когато участват едни и същи лица на страната на ищеца и ответника. Съединяването на делата не е задължително за съда, но то е допуснато с оглед процесуална икономия и с оглед организиране на защита на страните, какъвто е конкретния случай, още повече, че е налице и връзка между делата. Както ищеца така и ответника по делото са били представлявани от редовно упълномощени процесуални представители.

Видно от приложеното пълномощно юрисконсулта на ответника е редовно упълномощен да представлява ФГВБ и неговия председател и по двете производство по делото, тъй като в случая той представлява ЮЛ и е органа издал обжалвания акт. В този смисъл, правото на защита на органа издал оспорения АА не е нарушено и той е участвал в съдебното производство чрез процесуалния си

представител.

Относно производството по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с жалбата срещу мълчалив отказ и последвалия изричен отказ.

С писмена покана–искане с вх.№90-0123/17.10.2017г. жалбоподателят Р. е поискал от ответника да му изплати в качеството му на вложител в [фирма] лихва за периода от 06.11. 2014 г. до 4.12.2014г., на която дата му е изплатен гарантирания от държавата влог в размер на 160 042.52 лв. Поради това, че в законовия срок органа не се е произнесъл, е пристъпил към обжалване на мълчалив отказ и на 10.11.2017г. е подал жалба до АССГ по която е образувано настоящото производство.

От приложеното писмо изх.№ 90-0068 от 13.11.2017 г. се установява, че междуременно е постановен и изричен отказ, поради което е подадена жалба и срещу него с доводи за незаконосъобразност на същия. Видно от съдържанието на писмото жалбоподателят е уведомен, че съгласно чл. 4,ал.2 от Закона за гарантиране на влоговете в банките/ЗГВБ отм./ Фондът гарантира пълно изплащане на влоговете до размер на 196 000лв., като към сумата се включват и начислени лихви към датата на решението на БНБ на отнемане лиценза на [фирма] – 6.11.2014 г. Уведомен е също така, че по силата на изрична разпоредба в приложимия закон –чл. 24, ал.2 не се дължат лихви по гарантираните суми и е посочен реда, по който може да възрази относно размера на определената сума. Отговорът е подписан от Председателя на Управителния съвет на фонда.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от ЗГФБ, фондът е юридическо лице, като неговите цели са ясно очертани от чл.3 и сл. от закона, а едно от задълженията му е да изчисли и изплати гарантирания размер на вложителите. Същите от своя страна по силата на разпоредбите /чл.21 и 25 от ЗГВБ и чл. 23ГВБ/отм./, както по отменения, така и по сега действащия закон, вложителите ако не са съгласни с размера на платената сума могат да предявят писмено възражение до 3 месеца от началния ден на изплащането на гарантираните влогове. Предвидено е, че при неуважаване на възраженията вложителят може да предяви правата си по реда на ГПК.

Така установеното от фактическа страна по същество не се оспорва от страните по делото.

Основният спорен въпрос се свежда до отговора – има ли качество на административен орган управителя на фонда, издал обжалвания акт и налице ли е възникнало административно правоотношение между страните по делото. По своята същност както мълчаливия отказ, така и изричния отказ да се постанови искания административен акт представлява бездействие на административния орган, който има задължение по закон да се произнесе по направеното искане. По аргумент от разпоредбата на чл.58 ,ал.3 от АПК, когато се подаде жалба срещу мълчалив отказ и последва изричен такъв, какъвто е конкретния случай, на съдебен контрол подлежи изричния отказ, дори и да не е подадена жалба срещу него/ ТР №4 /24.06.1993 г. на ОСГК на ВС/.

Определение на понятието „административен орган“ е дадено в разпоредбата на §1,т1 от ДР на АПК, според който това е органът който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон. По силата на ЗГВБ фондът се управлява от Управителен съвет съгласно чл. 4 и сл. от закона. Правомощията на Председателя на управителния съвет са конкретно определени от разпоредбата на чл.4 ал.8 и 9 и те включват организиране и ръководене на дейността на фонда, представителство на

същия, вземане на решения свързани с дейността на фонда, с изключение на правомощията по чл.7, както задължения по назначаване и ръководене на администрацията на фонда. Същите функции управителят на фонда има разписани и в чл.9 на отменения ЗГВБ - Дв. бр.62/14 август 2015 г. Условието и редът за изплащане на суми по влогове на банка с отнет лиценз се урежда от Наредба № 23/1999г. на БНБ/отм./, ЗГВБ /отм./, приложими към процеса по изплащане на гаранцията по влоговете в [фирма] на основание §5 от ПЗР на ЗГВБ от 2015 г. Те сочат, че отношенията между вложителите и фонда са облигационни, а не административни правоотношения. Вярно е, че дейността по гарантиране на влоговете в банките макар и установена в защита на обществения интерес, възниква на база предходни договорни правоотношения възникнали между банката и вложителя. Ето защо те не могат да бъдат определени като административни, а по-скоро като облигационни.

При тази нормативна уредба на Фонда за гарантиране на влоговете в банките следва да се приеме, че управителят на фонда не е административен орган по смисъла на § 1, т.1 от ДР на АПК и не издава административни актове от вида на цитираните по чл.21 АПК, тъй като не разполага с административни правомощия разписани от закон. Административния акт е властническо волеизявление на административен орган и трябва да съдържа белезите на индивидуални административен акт определени от разпоредбата на чл. 21 от АПК. Видно от съдържанието на писмото, предмет на съдебния контрол, то има уведомителен характер и няма белезите и характеристиката на индивидуалния административен акт. Не е налице дори формално волеизявление във вид на отказ, а съдържа разяснения относно реда за защита при несъгласие на вложителя с определения му размер на влога подлежащ на изплащане. С него не се създават права или задължения, нито се засягат интереси на вложителя Р..

Предвид изложеното основателно е възражението на ответника за недопустимост на производството поради липсата на годен за обжалване индивидуален административен акт – мълчалив или изричен отказ. Съдебното производство в тази му част, следва да се прекрати поради недопустимост – липса на индивидуален административен акт, който да подлежи на съдебен контрол, като жалбата се остави без разглеждане.

Относно предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди.

Предявения иск е с правно основание чл. 2в от ЗОДОВ във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Предпоставките, които следва да са налице, за да се ангажира отговорността на държавата по този ред са визирани в Решението на СЕС от 19.11.1991г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90 а именно: нарушените норми от общностното право да предоставят права на частноправни субекти; да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт; да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяна от засегнатите лица.

По делото отговорността е мотивирана в писмена молба -уточнение и в писмената защита с доводи, че вредите за ищеца са причинени от бездействието на ответника да приложи Директива 94/19/ЕО за периода от 6.11.2014г до 04.12.2014 г., както и чл.17 параграф 1 от Хартата на основните права на ЕС и правото на собственост на ищеца да има достъп до парите си и да получи дължимата лихва.

С оглед изложеното следва да се приеме, че предявеният иск е допустим, като предявен от надлежна страна, притежаваща изискуемата активна процесуална

легитимация и срещу надлежен пасивно легитимиран ответник. За ищеца е налице правен интерес от завеждане на иска за обезвреда, с оглед твърденията за причинени му вреди от неприлагане правото на ЕС от ФГВБ, които норми е конкретизирал съгласно изискването на АПК. В тази връзка неоснователни са доводи на ответника за недопустимост на предявения иск, тъй като не е налице отменен административен акт, което е процесуална предпоставка за предявяване на иска съгласно разпоредбата на чл. 204 от АПК.

Предмета на спора по делото е уточнен, както се посочи по-горе в мотивите на решението и определен с доклада по делото обявен за окончателен в съдебно заседание на 18.05. 2021 г. – претендират се вреди по реда на чл. 2в,ал. 1, т.1 във връзка с чл. ал.1 от ЗОДОВ, а именно лихви като пропусната полза поради невъзможността на ищеца да ползва гарантираната по депозита сума в периода от 6.11. 2014 г. до 4.12. 2014 г. Вредата ищеца съизмерява с дължимата лихва, но това не променя вида на исковата претенция – имуществена вреда във вид на пропусната полза причинена от бездействието на фонда да приложи конкретни правни разпоредби от правото на ЕС. Алтернативно претендира дължима лихва остойностена по реда на чл. 86 от ЗЗД.

Разгледан по същество, предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Безспорно е установено по делото, че Р. е бил вложител в [фирма]. Като такъв той е имал право да получи от ответника суми до гарантирания размер 196 000 лева. Редът и начина, по който се изчислява размерът на гарантираните влогове е уреден от отменения ЗГВБ, действал към момента на исковата претенция на ищеца. В чл. 6 от същия закон ясно е посочено, че общият размер на задълженията на банката към един вложител се определя, като влоговете му, включително начислените лихви към датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза за банкова дейност се събират. Размерът на гаранцията е 196 000 лв. и е нормативно определен от разпоредбата на чл.4,ал.1 от закона. В случай, че вложителят не е съгласен с определения размер той може да търси правата си чрез възражение и по реда на ГПК. Аналогични са и разпоредбите в действащия от 14.08.2015 г. Закон за гарантиране на влоговете в банките. Съгласно чл.23,ал.5 от ЗГВБ/отм./ изплащането на гарантираните суми от Фонда започва не по-късно от 20 работни дни от датата на решението на БНБ за отнемане на лиценза на банката. В процесния случай, БНБ е отнела лиценза на К. АД на 06.11.2014г., а изплащането на гарантираните суми от Фонда е започнало на 4.12. 2014г., т.е. в рамките на посочените 20 работни дни. Не се спори, че подлежащата на изплащане сума по гаранцията на Р. в размер на 160 042,72 лв. е преведена на 4.12. 2014 г., като същия ден ищеца се е разпоредил с нея и ги е превел на откритите от него сметки в [фирма] и [фирма].

При тази фактическа установеност следва да се приеме, че предявеният иск е неоснователен и недоказан.

На първо място, не се установява допуснато съществено нарушение на правото на ЕС така както се твърди – нарушение на Директива 94 /19 /ЕО, тъй като срокът предвиден в нея е тримесечен, значително по-дълъг от срока предвиден в националното законодателство. Неоснователно е и позоваването на нарушение на чл.17,§ 1 от Хартата на основните права на ЕС относно нарушение на правото на собственост. Тази разпоредба е

неприложима за конкретния казус. Смисълът на тази разпоредба е да осигури правото на всяко физическо или юридическо лице необезпокоявано да ползва правото си на собственост и да не бъде лишен от това си право. В случая със ЗГВБ /отм./ се гарантира правото на всеки вложител да получи конкретен осигурен размер от парите си вложени в банкова институция, на която е отнет лиценз, т.е осигурява се защита, а не нарушаване на права на вложителите. Както в съдебната практиката, така и в правната теория е прието разбирането, че съгласно нормата на чл.4 пар.3 от ДЕС и практиката на ЕС, държавите членки са длъжни да предприемат всички необходими мерки, общи или специални, за да осигурят изпълнението на задълженията си, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза. Основен принцип на общностното право е, че ако не е изпълнила задълженията си, държавата членка трябва да поправи последиците от това неизпълнение като това включва и задължението за обезщетяване на вредите, причинени на частноправните субекти, настъпили вследствие от това неизпълнение. /Решение от 19 ноември 1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90. и др. Претендираната отговорност на държавата се базира на основното правно положение, че в рамките на своите правомощия всички органи на държавите членки, включително административните, имат задължението да гарантират спазването на нормите на правото на ЕС и да зачитат предимството му като не прилагат норми от националното право, които му противоречат. За ангажиране на обективната /безвиновна/ отговорност на държавата на посочените основания, следва да са налице три кумулативни предпоставки: нарушена общностна правна норма, предоставяща права на частноправни субекти; нарушението на приложимото право да е очевидно /достатъчно сериозно, съществено/; да е установена пряка причинна връзка между нарушението и търпените от частноправното лице вреди, които в случая не са налице.

От друга страна Законът за отговорността на държавата и общините за вреди доразвива принципа, че всеки дължи обезщетение за вредите, които е причинил виновно другиму, като създава облекчен ред за ангажиране на отговорността на държавата за вредите причинени на нейните граждани от органите на администрацията при изпълнение на правно регламентирана административна дейност. В съответствие с § 1 от ЗР на ЗОДОВ за неуредените въпроси в закона се прилагат разпоредбите на гражданските и трудови закони. Защитата е искова и по силата на разпоредбите на ГПК приложим на основание чл. 144 АПК всеки и длъжен на установи твърдените факти и обстоятелства в процеса – в случая елементите на отговорността по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ. т

Предвид установеното следва да се приеме, че не е установено бездействие от страна на ответника, което да е довело да забавяне на изплащането на гарантираните депозити за посочения период в ИМ. Не са налице обаче и останалите кумулативно изискуеми предпоставки на отговорността по ЗОДОВ. Затова и основателен е доводът за неоснователност на предявения иск, поради недоказаност на твърдяната вреда по размер.

Трайната практика на СЕС/ дело C- 481/07 P. S. S. I. Sr A/ , дело C-243/05 т.27/ изисква ищецът конкретно да докаже факта на претърпените

вреди, техният размер, както и че тези вреди са действителни и сигурни. Такива изисквания съществуват и по ГПК относно исковото производство, каквото по характер е искът за обезщетение за вреди причинени от държавата и общините и техните органи.

В случая видно от представените договори с двете банки за направени срочни депозити, те не могат да установят по безспорен начин, че ищеца е претърпял вреда, представляваща пропуснати ползи от лихви, ако бе вложил в тях парите си за исковия период. Пропуснатата полза представлява сигурно увеличение на имуществото на ищеца което е пропуснато поради твърдяното бездействие.

В задължителното тълкуване на СЕС дадено във връзка с поискано тълкуване на Д./14 / ЕО в Решение от 25 март 2021 г по дело С-501/2018 г. е посочено, че не са налице основания да се счита, че вложителят в банката има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавено изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчен надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични.

Предвид направения анализ на цитираните решения на ЕС следва да се приеме, че не е налице нито една предпоставка на чл.2в, ал. 1 т.1 от ЗОДОВ – което да е довело да забавяне на изплащането на гарантирания размер, настъпила вреда, причинна връзка и установен размер. Вредите са всички неблагоприятни последици, които накърняват правата и интересите на засегнатото лице – физическо или юридическо. Производството е исково, което изисква доказване на вредите, те не се предполагат.

От друга страна следва да се посочи, че отговорността по ЗОДОВ е отговорност за действията на администрацията и то при изпълнение на административна дейност. По своята същност административната дейност е външния израз на държавно управление, като има различни форми -нормотворческа, правоприлагаща и правораздаваща. Дейността на фонда определена от ЗГВБ не предвижда административни правомощия свързани с издаването на административни актове по смисъла на АПК. Напротив, закона предвижда изрично защитата на вложителите при несъгласие с определения размер да се осъществява по реда на ГПК. Разпоредбата на чл.8 ал.3 от ЗОДОВ предвижда неприлагането на ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил друг ред, а в този случай по реда на ГПК, което също прави иска неоснователен.

Позоваването на съдебната практика и в частност на решение №14886 от 5.11. 2019 г. постановено по адм.д. №2422/2019г. е неправилно. То е неотнормосимо към настоящия спор. Ответник по него е БНБ, а в настоящото производство ответник е ФГВБ, които са с различни функции и правомощия, регламентирани от ЗБНБ и от ЗГВБ. Предвиденото задължение по ЗБНБ на БНБ да осъществява регулаторни и надзорни функции по отношение на кредитните институции с оглед поддържане на стабилността на банковата система и защита на интересите на вложителите сочат, че БНБ има властнически правомощия, което я определя като административен орган. Такива правомощия не са разписани в ЗГВБ по отношение на Фонда, поради което и отговорността му не може да се ангажира на основание ЗОДОВ.

Неоснователно се явява и алтернативното искане, за присъждане на дължимата законна лихва по чл.86 ЗЗД.

Според ЗЗД, законна лихва за забава на плащане се дължи за забавено изпълнение на парично задължение, като при неизпълнение на паричен дълг кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата – чл. 86, ал. 1, изр. първо от ЗЗД. Съгласно съдебната практика неизпълнението на едно парично задължение е винаги забавено, и кредиторът би могъл да търси от длъжника мораторно обезщетение, което съгласно общото правило на чл. 86, ал. 1, изр. първо от ЗЗД е в размер на законната лихва от деня на забавата. Вземането за лихва е акцесорно, но има известна самостоятелност спрямо главното, като провипораздащият го състав включва релевиране на неизпълнение – липса на дължимо поведение по отношение на главното задължение. Те обаче следва да се търсят по реда на ГПК, а не алтернативно да иска присъждане в производство по ЗОДОВ.

По изложените съображения предявеният иск като неоснователен и недоказан ще следва да се отхвърли. По делото не се установиха кумулативните предпоставки на отговорността по ЗОДОВ, а при липсата дори само на една от тях искът не може да бъде уважен.

По отношение на исканите разноски, такива следва да се присъдят на ответника, в размер на 200 лева. Видно от съдебните протоколи, представеният отговор и защита, юриконсулт е участвал и защитавал интересите на Фонда.

Водим от горното и на основание чл. от АПК, Административен съд София град, Първо отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на Н. Д. Р., подадена срещу мълчалив и последващия изричен отказ, постановен от Управителя на Фонда за гарантиране на влоговете в банките изх. №90-0068 от 13.11.2017 г. по негово искане – покана с вх. №90-0123/17.10. 2017г. за изплащане на законна лихва, като недопустима.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от Н. Д. Р. от [населено място], [улица], ет.1, ап.6 за обезщетение в размер на 1293,05 лева за периода от 06.11.2014 г. до 04.12.2014 г. лв. или алтернативно сумата 1292.97 лв. за същия период - лихва която би получил ако бе вложил парите си в друга банка, против Фонд за гарантиране на влоговете в банките със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Н. Д. Р. с ЕГН [ЕГН], гр.С., ул. „Х. К. „ №5 ет.1, ап.6 да заплати на Фонд за гарантиране на влоговете в банките направените по делото разноски в размер на 200/двеста / лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му, а в прекратителната му част, която е с характер на определение, подлежи на обжалване в 7-мо дневен срок.

СЪДИЯ: